

foldige Maader. Kun undrede det mig, at da den højtærede Minister fremsatte denne Tak i Frihandelens Navn, lod, forekom det mig, hans Stemmeklang — vi talte jo før om „Klangen“ — slet ikke glad, snarere haard, skarp, vred og bitter, lidt irriteret, som om han slet ikke var glad ved at udtrykke denne Tak. Og samtidig vendte han Taktikken og sagde, at Socialdemokraterne viste sig endogsaa som „voldssomme“ Frihandelsmænd, der foreslog „voldssomme“ Nedsættelser, og det vilde Byarbejderne ikke synes om. Nu gjaldt det ikke længere om at mistænkeliggøre os som Beskyttelsesmænd i Landarbejdernes Øjne. Nu gjaldt det om at mistænkeliggøre os som overdrevene Frihandelsmænd i Industrierbejdernes Øjne.

Det var Finansministerens Taktik. Hans Taktik fra Efteraaret bestemmer hans Taktik nu. Hans Taktik bristede; det var en Døgttaktik, et Forsøg paa øjeblikkelig Virkning som saa meget i den højtærede Ministers hele Liv og Politik, men som ikke vil staa i det lange Løb. Det vil hverken lykkes Ministeren eller nogen i Højre eller Venstre at sætte Skel mellem By- og Landarbejderne, hverken i Toldloven eller i andre Spørgsmaal. Disse Klasser vide, at de høre sammen, og vide, at det er en Livssag for dem at høre sammen, og at deres fælles Modstandere havde Spillet vundet, hvis disse Klasser, Arbejderne paa Landet og i Byerne, lode sig skille ad. Nej, disse Arbejdere i Byen og paa Landet ere klogere end den højtærede Minister med al hans Døgttaktik. Gennem de Nedsættelser, som vi Socialdemokrater foreslaa, søge vi ganske vist at faa vort Lands Udvikling et godt Skridt fremad i frihandelsvenlig Retning, og vi gøre det paa en saadan Maade og under saadanne Former, at vi føle os overbeviste om, at ikke en eneste bestaaende industriel Interesse vil lide Skade derved.

Den højtærede Finansminister, der nu gaar omkring som en skjult Protektionist, har maaske nok en Gang i sine unge Dage været Frihandelsmand, ligesom han en Gang har været Demokrat og radikal Venstremand og meget andet. Men slet Selskab synes at have fordærvet gode Sæder. Omgangen med Generaldirektør Marcus Rubin og hans Embedsmænd synes virkelig at have fremkaldt en indre, skjult protektionistisk Stemning hos den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister røbede sin skjulte Protektionisme bl. a. ved det Svar, han gav det

ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme). Han turde ikke modtage dette ærede Medlems Forslag. Han havde ikke Mod til at rutte med Millionerne. Men der vil jo dér ikke blive Tale om en eneste Million. Det ærede Medlem for Esbjerg gaar ud fra, at Fabrikkerne ville blive ruinerede. Men der bliver ikke en eneste Fabrik ruineret ved Ministerens Forslag . . . (*Finansministeren*: Det bliver der heller ikke ved Deres Forslag.) . . . Det bliver der heller ikke ved vort. Det Forslag, der stilledes af det ærede Medlem for Esbjerg, havde en halvsocialistisk Tendens, og det kunne vi naturligvis ikke have saa meget imod, men det er ganske overflødigt i denne Sammenhæng. Det syntes jeg havde været et frihandelsvenligt Svar. Havde Finansministeren sagt det, havde han staaet som Frihandelsmand, som troende Frihandelsmand, som virkelig Frihandelsmand og havde sagt, at hans Forslag vilde ikke ødelægge en eneste Fabrik. Men han sagde noget andet, han sagde, at han turde ikke paatage sig Ansvaret for alle disse Millioner, som han vilde faa at gøre med. Altsaa forudsaa han, at en hel Del Fabrikker vilde ramle sammen. Som sagt, saa længe han beskæftigede sig med os Socialdemokrater, talte han ud fra et protektionistisk Standpunkt og søgte ud fra det at ophidse Byarbejderne, skønt Byarbejderne gennem de samvirkende Fagforeningers Hovedbestyrelser og efter alt, hvad der foreligger i Andragender, fuldt ud have stillet sig paa samme Standpunkt som deres Repræsentanter paa Rigsdagen.

Men da han saa vendte sig mod det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel), blev han igen Frihandelsmand, saa argumenterede han ud fra Frihandelsteorier, dog hverken saa godt eller saa kraftigt eller saa solidt som det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) gjorde i Dag. I Dag talte ud af den Bevisførelse, som det ærede Medlem for Æbeltoft gav, den grundmurede overbeviste Frihandelsmand, den Mand, der ved Erfaring, ved Studier, ved Tænkning var kommen til den Opfattelse, at Frihandelen var det bedste ikke blot for Landbruget, men ogsaa for Industrien. For dette er netop Sagen. Denne Overbevisning talte ud af det ærede Medlem for Æbeltofts Foredrag, men aldeles ikke ud af Finansministerens Tale forleden. Nej, han mente egentlig, at det frihandelsvenlige Skridt, vi toge, kunde genere Arbejderne. Men er man